

Tres anys de Bauzà

EFE

Bauzà compleix tres anys en la presidència del Govern balear, els més tensos de tota la història autonòmica.

José Ramón Bauzà compleix tres anys al capdavant del Govern balear, els més tensos de la història autonòmica illenca.

Mai una legislatura no havia estat tan tensa com aquesta. I tot indica que els escassos mesos que resten per tancar-la encara es crisarà molt més. Perquè José Ramón Bauzà ha imposat una forma de fer política absolutament nova a les Illes. Marcada per l'extrema fredor del seu caràcter mesclada amb

l'anticatalanisme. Una combinació que l'ha portat a provocar grans mobilitzacions crítiques. Que ell menysté absolutament.

Fredor. Si res ha demostrat ser Bauzà, és que és un home gèlid. Ho ha palesat en aquests anys en diversos aspectes de la gestió governamental, però era

una cosa que no arribava al comú de la gent. Ha estat amb la vaga de fam del professor Jaume Sastre quan ha evidenciat a ulls de tothom l'absoluta fredor que el caracteritza. El vaguista va estar 40 dies sense ingerir aliments –només bevia aigua dolça i aigua de mar– fins al punt que les darreres jornades la seva salut es va ressentir tant que la família i els amics el convenceren perquè desistís. Doncs bé, durant les quasi sis setmanes que va durar l'acció de protesta, Bauzà no tingué ni tan sols una sola paraula de calor humana pel vaguista, no permeté cap opinió de ningú del seu executiu que no fos la que cada divendres –a preguntes del periodistes– emetia la portaveu, Núria Riera –“li demanem sentit comú” i que abandoni–, i fins i tot el cap de setmana en què Sastre arribava als 38 dies de no menjar, el vice-president –amic de Bauzà i que no parla mai si no és per indicació presidencial– Antonio Gómez va dir, en una entrevista al diari *El Mundo-El día de Baleares* que la vaga de fam era “un intolerable intent de xantatge polític” que no faria canviar el Govern, el qual “té la legitimitat de les urnes”.

Aquesta fredor ha estat la norma d'actuació de Bauzà en tot. Dins del propi partit i tot. S'ha envoltat d'un cercle reduït de total confiança personal i política i no escolta ningú més. Una actitud que crea molt de malestar intern, però també és cert que ningú s'ha atrevit a rebel·lar-se.

Dèbil amb la dreta. El caràcter gèlid no és sinònim, però, de determinació per fer allò que creu que cal, sinó que en alguns aspectes l'ànim glaçat l'ha manifestat en rectificacions radicals sense immutar-se i sacrificant tants de peons com fos necessari. Això sí, sempre que es tractés d'assumpptes en els quals importants interessos del PP poguessin estar en joc. És el cas del que passà amb la Sanitat i amb la política fiscal.

A principi de la legislatura el president imposà retallades molt serioses a la inversió pública general, especialment en educació i sanitat pública. Tot d'una aparegueren protestes de sindicats i partits polítics d'esquerra. Però quan el Govern va avançar, el

Bauzà rectifica davant les grans superfícies i la dreta sanitària, però no contra el català

2 de maig de 2012, que tancaria dos hospitals –el Joan March i el General– aleshores fins i tot el Sindicat Mèdic, d'orientació conservadora, se li tirà a la jugular. Així, Bauzà entengué que podria ser molt nociu per al partit insistir amb el conflicte. La reacció consistí a obligar la consellera del ram, Carmen Castro, a dimitir, cosa que va fer el 7 de juliol. En nomenà un substitut, Antoni Mesquida, que només durà tres mesos. L'octubre següent dimití perquè no podia fer res que el president no li autoritzés expressament. El tercer conseller, Antoni Sansaloni, prengué possessió el 25 d'aquell mes. L'ordre que rebé era meridiana: fer el que volia la dreta sanitària. Al cap de poc, anuncià que no hi hauria tancament de cap hospital i, progressivament, anà satisfent com podia les aspiracions de les agrupacions professionals més poderoses de la sanitat pública.

També rectificà Bauzà davant les grans patronals de la distribució comercial. Prèviament havia ordenat al conseller d'Economia, Josep Aguiló, inventar-se nous impostos per recaptar diners. Foren els que gravarien els envasos de plàstic, el lloguer de cotxes i els aparcaments de les grans superfícies –les quals també quedaven afectades de ple pel primer gravamen–. Aguiló els anuncià el març de 2012. Durant els mesos següents les negociacions amb les patronals balears –del petit i mitjà comerç, dels cotxes de lloguer...– no fructificaren i a l'octubre s'aprovà introduir en el pressupost de 2013 els impostos, que es començarien a fer pagar a l'abril. Entremig la patronal de les grans superfícies entrà en escena. No consten detalls, però és evident que tan poderosa agrupació empresarial té fil directe amb responsables del PP a Madrid que estan molt per sobre de Bauzà. Mà de sant. Abans d'entrar en vigor els impostos,

A pesar de la gran manifestació contra el TIL, que juntà prop de 100.000 persones (dalt), Bauzà es mostrà de gel i no rectifica. A sota, la consellera d'Educació, Joana Maria Camps, fa fil per randa allò que li ordenà el president: ara ha obert negociació amb els sindicats deixant al marge l'Assemblea de Docents

el Govern anuncià que els “ajornava” fins la tardor següent. El 30 d'abril d'aquell any Bauzà destituí Aguiló, del qual s'havia queixat molt la poderosa patronal de distribució, i el canvià per Joaquín García i, poc després, el Govern renunciava definitivament als nous gravàmens.

Inflexible davant el catalanisme. La fredor per rectificar davant

dels interessos vistos ha estat ànim glaçat per insistir amb els atacs contra el català que protagonitza des del començament de la legislatura.

El 2012 imposà la reforma de la llei de funció pública. Mitjançant la qual rebaixà el català de requisit a mèrit per accedir a fer feina a l'administració balear. Malgrat una massiva manifestació el mes d'abril, una vaga de fam de relleus –de dos Jubilats de

Educació reobre la negociació amb els sindicats

La Conselleria d'Educació del Govern de les Illes va citar els sindicats d'ensenyament per celebrar una reunió dimecres de la setmana passada. Però no, no era per negociar l'aplicació del famós TIL (tractament integrat de llengües: el decret que a la pràctica liquida el català com a llengua vehicular de l'ensenyament) sinó per negociar assumptes sectorials de caràcter menor. Els sindicats no s'ho podien creure. Des del passat 17 d'octubre no s'havien vist les cares. I de sobte reberen, una setmana abans, la convocatòria. Quina no devia ser la sorpresa, a més, quan veieren que la consellera, Joana Maria Camps, hi era present, fet gens habitual. A més, per continuar sorprenent, la responsable educativa acceptà un principi d'acord i així evitar que els professors d'humanitats que han quedat invalidats per oferir classes de llengües es quedin sense feina. Les bones paraules i la disponibilitat de la consellera van ser totals. Les parts quedaren de veure's un altre cop el dimecres d'aquesta setmana per continuar negociant més temes. Fins i tot la consellera es comprometé a tenir en breu termini una oferta per a l'estabilitat dels professors interins. Estupefacte, el representant de l'STEI –Sindicat de Treballadors

de l'Ensenyament de les Illes, el majoritari en el sector–, Biel Caldentey, digué a la premsa que “encara no sabem si estem davant del començament d'un camí per arribar a acords o si estem només davant una foto” que el Govern hagués volgut fer-se amb els sindicats per donar imatge de diàleg i capacitat de negociació. Això sí, la negociació, si es concreta, serà només amb els sindicats. No –i això és molt important– amb l'Assemblea de Docents.

L'Assemblea és l'organització de base de professors i mestres que actua a banda dels sindicats. De fet, els ha arrossegat en més d'una ocasió. Jaume Sastre, el docent en vaga de fam durant 40 dies –que interrompé el passat 16 de juny– és un dels impulsors de l'entitat. La seva reivindicació tenia com a objectiu que el president Bauzà s'assegués a “negociar amb la comunitat educativa”. No ho ha fet i ara imposa a la consellera Camps la negociació sense que hi assisteixi l'Assemblea perquè, tal com ella va dir, el Govern no la considera “un interlocutor vàlid” ja que “està polititzada”. L'estratègia del PP, en fi, és clara. Obrir una escletxa entre els sindicats de l'ensenyament –STEI, UGT, CCOO i ANPE– i l'Assemblea de Docents.

Mallorca per la Llengua–, les peticions de l'Obra Cultural Balear, professors universitaris, intel·lectuals... Bauzà es mostrà del tot insensible i imposà la degradació –la qual, val a dir-ho, va ser validada pel Tribunal Constitucional el mes d'octubre de 2013– el juliol d'aquell any.

La muda legal del català li valgué al president la queixa de molts professors catalanistes que penjaren a les façanes dels col·legis, com a mostra de protesta i com a suport a la llengua pròpia, llaços fets amb la quadribarrada. La reacció governamental consistí

en l'aprovació de la llei de símbols –l'estiu de l'any passat– que declara motiu de fortes multes fer actes “polítics” als centres, tal com considera l'executiu que és penjar els referits llaços, els quals durant aquest curs han desaparegut de les façanes.

La coronació dels atacs lingüístics va ser l'aprovació del famós decret del TIL (tractament integrat de llengües) que acabà posà fi al català com a llengua vehicular a l'ensenyament, amb l'excusa d'introduir l'anglès. Malgrat la gran revolta dels docents –vaga de tres setmanes, la manifestació del 30

de setembre de 2013...–, les protestes generalitzades –incloent-hi la de la Universitat– i l'evidència que no hi ha prou professors d'anglès per aplicar correctament el TIL, Bauzà s'ha mostrat absolutament inflexible, fent valer el resultat de les urnes de 2011 que no invocà, tanmateix, davant les grans superfícies i la dreta sanitària.

En resum, tres anys d'un tros de gel anticatalanista com a president que ha generat una crispació social sense precedents.

Miquel Payeras

ÉS TEMPS DE VACANCES

**Si n'ets subscriptor
i a l'estiu te'n vas de vacances
i vols rebre EL TEMPS cada setmana.**

Telefona'ns al **902 131 025** i comunica'ns
l'adreça on vols rebre la revista aquest estiu o bé
envia'ns un correu electrònic a: subscripcions@eltemps.cat
(Ens ho pots comunicar fins el 25 de juliol)

ELTEMPS